

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

*

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 4 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1914

*

ΑΡΙΘΜΟΣ 533

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θ. ΒΟΥΡΑΣΤΟΣ. Χαρακτή. ε.:

G. CARDUCCI. Σ' ένα λεύωμα (Μετάφρ. Γ. Σπαταλιώ).

K. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Γύρω από την τιτανομαχία.

» » Τὸ τραγούδι τοῦ τρελοῦ.

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ. «Μὴ βάζεις τὴ δύναμή σου!...»

Γ. Σ. Νέα βιβλία (Νάλα; καὶ Νταμαγιάντα).

UHLAND.—Τὸ ἐρημοκλήσι :

ΨΥΧΑΡΗΣ κτλ. Ὁ «Νουμάς» στὸ 1915.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕ-
ΛΕΤΕ.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΣΤΟ 1915

Τὴν πρωτοχρονιά τοῦ 1912 γιόρταζε ὁ **Νουμάς** τὰ δέκα του χρόνια, καὶ τὸ πανηγυρικό του φύλλο (ἀριθμὸς 461) εἶταν ὁ κωθρέφτης τοῦ δρόμου πρὸ τράβηξε καὶ τραβούσε ἡ κοινὴ μας Ἰδέα, — ἰδέα καὶ ἀγίατη μας — ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν σήκωτε τὴ σημαία της ὁ **Νουμάς** καὶ ἀρτὴ ἔλαμε κάστρο της τὸ **Νουμά**.

Ἐνας ἀπὸ μᾶς τέλειωνε τότες τὸ ἐγκώμιό του γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ **Νουμά** μὲ τὰ λόγια τοῦτα: «Τὸ συμπέρασμα μου εἶναι πὸς πρέπει νὰ πλερώνετε ταχτικά τὴ συντρομὴ σας στὸ **Νουμά**.»

Συμπέρασμα ὄχι καὶ τόσο ξιφνιστικό. Γιατί ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον εἶχε καταστήσει κανόνας, κάθε δημοτικιστὴς νὰ νομίζῃ χρέος του νὰ διαβίξῃ τὸ **Νουμά**, μὰ ὄχι καὶ κάθε δημοτικιστὴς νὰ πλερώνῃ γιὰ νὰ τὸν παίρῃ. Ἀγαπούσανε οἱ περισσότεροὶ τὸ **Νουμά**, μὰ χωρὶς νὰ κίμουνε τὴν παραμικρότερη θυσία γιὰ τὴν ἀγίατη τους. Ἐρτασε μάλιστα πολλοὶ νὰ κίμουνε τὸ συλλογισμό: «Ἀφοῦ εἶμαι δημοτικιστὴς, χρέος ἔχει ὁ **Νουμάς** νὰ μοῦ στέλνῃ χάρισμα τὸ φύλλο. Δὲ μοῦ τὸ στέλνει; Θὰ πῆ πὸς δὲ μ' ἔχτιμᾶ.» Μερικοὶ τὸ δηλώσανε κιόλα μὲ τὴν ὑπογραφή τους. Καὶ ἀποκάτω ἀπ' ὅλα ἔβλεπε τὴ γενναίωσιν σέβην:

«Ὁ **Νουμάς** ἔχει πόρους καὶ βγαίνει, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική μου τὴ συντρομὴ.» Ἀπτὸ γι' ἀπάντησιν στὴ σύστασιν πὸς ἔπρεπε ὅλοι νὰ πλερώνουνε ταχτικά τὴ συντρομὴ τους.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦρθε μόνο του. Τὸ χρόνο ἴσα-ἴσα πὸν ὅλος ζωὴ καὶ θάρρος γιόρτασε τὰ δέκα του χρόνια, βρέθηκε ὁ **Νουμάς** καὶ στὴν ἀνάγκη νάραιωσιν τὰ φύλλα του. Ἀφορμὴ ὁ νικηφόρος ὁ πόλεμος. Ποιὸς συλλογιέται μὴ φημερίδα, ἕνα περιοδικὸ μπρὸς στὰ μεγάλα τὰ γεγονότα, μπρὸς στὰ ἔργα τὰ ἡρωϊκά; Τὸν ἄλλο τὸ χρόνο λιγύστεπέ τα, φέτος κιντύνει νὰ μὴ ξαναβγῆς, καὶ στὸ τέλος κουτσούτωνε ὀχτὼ σελίδες μονάχα.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι, ὅσο δὲν ἔβγαინε ὁ **Νουμάς**, ὅλοι βλέπαμε τὴν ἀνάγκη πότε νὰ ξαναβγῆ. Τώρα πὸν ἔδειξε πὸς ζῆ ἀκόμα, εἴμαστε βέβαιοι πὸς ἂμ' ἀνταμώσουνε δυὸ φίλοι μας, πρῶτος λόγος τους θὰ εἶναι: «Εἶδες χάγια ὁ **Νουμάς**; Πρέπει ἐπιτέλους νὰ βγῆ ἕνα περιοδικὸ τῆς προκοπῆς.»

Ὅλ' ἀπτὰ θὰ λείπανε, ἂν ὁ καιθένας μας ἀποφάσιζε νὰ προσφέρει κάθε μέρα στὴν Ἰδέα μᾶς πεντάρης ἀγάτη. Εἴπαμε, — μᾶς πεντάρης. Στὴν πεντάρη τούτη νὰ σταθοῦμε, καὶ ὁ **Νουμάς** προκόβει καὶ θεωρεῖται καὶ γίνεται τὸ παλάτι μας. Καὶ ὁ φτωχότερος μπορεῖ νὰ θυσιάσῃ μὴ πεντάρη τὴ μέρα γιὰ τὴν ἀγάτη του, φτάνει νὰ θέλῃ, φτάνει νὰ τὴν ἀγαπᾶ μὲ τὰ σωστά του. Εἶναι καιρὸς πᾶ κα' εἴς νὰ μετρηθοῦμε, καὶ νὰ φανῆ πόσοι θὰ βρεθοῦμε ικανοὶ γιὰ μὴ θυσία τόσο μικρὴ.

Ἔτσι, εἴς οἱ τρεῖς, πὸν ἔτυχε νὰ ξέρουμε καλὰ πὸς καὶ μὲ τί μέσα τὸ κατορθώνει καὶ βγαίνει ὁ **Νουμάς**, ἀποφασίσουμε καὶ κίνομε σ' ὅλους τοὺς φίλους τῆς Ἰδέας τὴν παρακάτω

ΔΗΛΩΣΗ.

1. Ὡς τὸ τέλος τοῦ 1914 ὁ **Νουμάς**, καθὼς καὶ τὸ δῆλωσε ὁ ἴδιος, θὰ βγίχνῃ ἕπως-ἕπως μὲ τὰ μέσα πὸν ἔχει. Ὅσοι τοῦ καθυστεροῦνε τὴ συντρομὴ τους, ἐλπίζουμε νὰ φιλατιμηθοῦνε νὰ τὴ στείλουνε.

2. Γιὰ τὸ 1915, ἡ συντρομὴ θὰ εἶναι ὀργανωμένη ἢ φράγκα εἴκοσι (20) τὸ χρόνο, καὶ τὸ φύλλο 40 λεπτὰ τὸ ἔν. Ἡ πεντάρη, πὸν εἴπαμε παραπάνω. Ἡ σωστότερη, πέντε λεπτὰ καὶ μισὸ τὴ μέρα.

3. Κανένας Ρωμὸς καὶ δημοτικιστὴς δὲ θὰ παίρῃ τὸ φύλλο χάρισμα.